Umbra libertății

Vol. 3

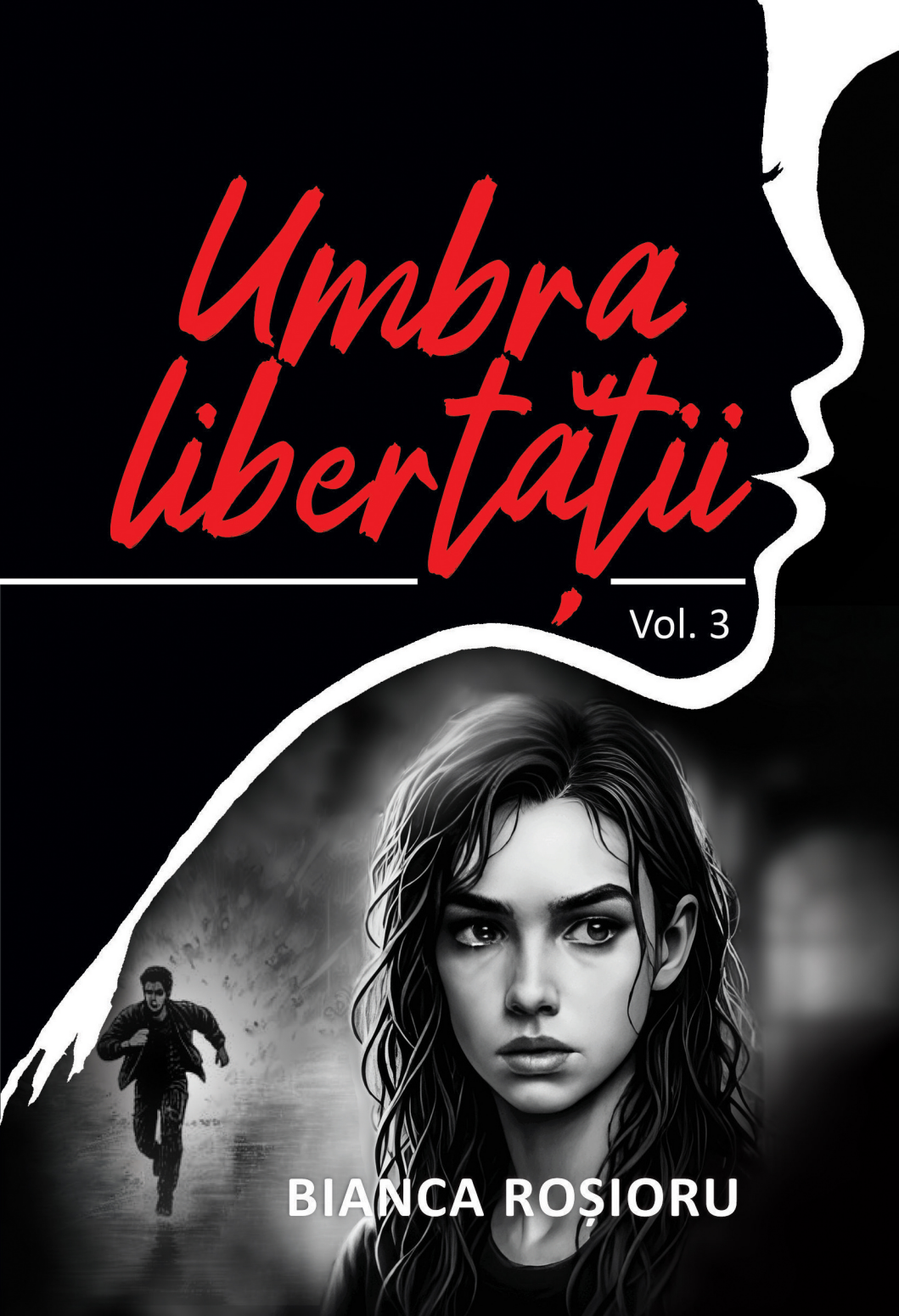

BIANCA ROȘIORU

BIANCA ROȘIORU

Umbra libertății

VOL. 3

București, 2025

CAPITOLUL 5

GRĂDINA SE ÎNTINDEA ÎN SPATELE CONAculului, vastă și tăcută ca un sanctuar ascuns de lume. Vița-de-vie acoperea pergola de lemn, oferind umbră mesei lungi din lemn masiv aflată în mijloc. Era un colț de ordine sculptată de mâna unui om care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Nimic nu era haotic, nimic nu creștea fără un rost. Nu existau fântâni impunătoare de marmură menite să uimească oaspeții, nici flori decorative alese doar pentru frumusețe. Frumusețea de aici era una a ordinii, a disciplinei impuse asupra naturii, la fel cum Vincenzo impunea regulile în lumea pe care o stăpânea. Ca în afaceri, ca în viață, tot ce era slab sau inutil trebuia eliminat, iar tot

ce rămânea trebuia să fie puternic, trainic, capabil să reziste trecerii timpului.

În mijlocul acestei simfonii riguroase, Vincenzo Lazzari stătea drept cu mânecile cămășii albe suflecate, ținând în mână o foarfecă de grădinărit. Tocmai tăiase o ramură uscată de măslin, iar acum fără grabă ștergea lama cu un prosop. Nu ridică privirea spre musafirii săi imediat. Le permise să aștepte, prelungind greutatea momentului. Vincenzo nu își întrerupea activitățile pentru nimeni. Dacă cineva dorea să-i vorbească, o făcea după propriile lui reguli.

– Măslinii pot trăi sute de ani dacă sunt îngrijiți corect, spuse el. Dacă păstrezi prea mult o ramură moartă ajunge să distrugă întregul copac. Trebuie să știi când să tai.

Cu un gest aproape absent, lasă ramura uscată să cadă la pământ. Lorenzo simți un nod în gât. Cu fiecare pas pe care îl făcuse spre acest loc își dorise să creadă că Vincenzo îl va primi altfel. Își dorise să vadă în ochii bătrânului ceva mai mult decât gheață, o scânteie de regret, o urmă de afecțiune. Dar privirea pe care i-o arunca acum era aceea a unui om care evalua, care cântărea cu atenție dacă prezența lui merita ceva mai mult decât o simplă toleranță.

– Tată... vocea lui Lorenzo era mai slabă decât și-ar fi dorit. Îți mulțumesc că ai intervenit.

Vincenzo nu-i răspunse imediat. Îl privi cu ochii săi pătrunzători, aceiași ochi care cândva reușiseră să-l facă să se simtă atât de mic.

– Ai cerut ajutorul. Așa că l-ai primit, spuse el simplu, de parcă totul fusese o afacere rece.

Lorenzo își mușcă interiorul obrazului. Se așteptase la asta, dar tot simțea nevoia unui cuvânt în plus. Un gest. Orice. Își îndreptă ușor spatele, apoi făcu un pas lateral, dezvăluind-o pe femeia care stătea lângă el.

– Ea este Michelle.

Bărbatul o privi pentru câteva clipe, evaluând-o fără grabă.

– Domnule Lazzari... Când el își întinse mâna spre ea, ea i-o prinse cu ambele palme. Mă bucur mult să vă cunosc.

Vincenzo o privi pe Michelle cu acea atenție cumpănită a unui om obișnuit să vadă dincolo de aparențe. Frumusețea ei era incontestabilă, dar nu aceasta îi captase cel mai mult privirea. Era ceva mult mai subtil și greu de definit. Preț de o clipă ochii lui parcurseră liniștiți contururile feței ei, ca și cum încercau să descifreze o enigmă pe care doar el o putea percepe. Era o liniște bine așezată în gesturile ei, o siguranță care nu cerea să fie remarcată, dar care se făcea simțită.

Un surâs abia schițat îi traversă chipul, mai mult o constatare decât o expresie de căldură. Își mută privirea spre ceilalți și cu un gest natural își retrase mâna.

– Ia te uită, murmură el. Se pare că ți-ai extins cercul de prieteni de când nu ne-am mai văzut.

Tonul lui nu era ironic, dar nici prietenos.

– Ei fac parte din echipa mea, explică Lorenzo: Gino, Franco, Iris, iar el este..

– Știu exact cine este, îl întrerupse Vincenzo, fără să-și mute privirea de la cel din urmă prezentat.

Aerul căpătă brusc greutatea unei amenințări nevăzute. Lorenzo simți cum fiecare mușchi i se încordează. Își

strânse pumnii pe lângă corp, conștient că orice mișcare, orice cuvânt, orice ezitare erau analizate cu atenție. Și mai ales judecate. Iar judecata lui Vincenzo nu era niciodată blândă.

Vincenzo nu mai spuse nimic pentru câteva momente. Se întoarse spre măslinul din apropiere, cel pe care îl curățase mai devreme și lăsă foarfeca de grădină pe marginea mesei din lemn masiv. Gestul părea firesc, dar avea ceva deznădăjduitor în el, ca și cum decizia fusese luată înainte ca ei să ajungă acolo.

– Prezența ta aici nu face decât să ne pună pe toți în pericol. Ești un om vânat acum – atât de ai lui – *spuse el, aruncând o privire tăioasă spre Diego* – cât și de propriii tăi oameni. Și, din nou, i-ai adus în casa noastră.

– Tată, te rog, ascultă...

– E în regulă. Până la urmă nu poți ucide pe cineva de două ori.

Lorenzo simți o lovitură în piept. Sperase la o ușă întredeschisă, la un semn că poate, doar poate, Vincenzo era dispus să lase trecutul în urmă. Dar nu. Acesta era Vincenzo Lazzari. Bărbatul care nu se îndupleca, care nu ceda în fața sentimentelor, care nu oferea nimic fără un preț.

Maria apăru de nicăieri. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Lorenzo se lumină toată la față.

– N-am crezut că e adevărat ...

Femeia se apropie de el cu pași grăbiți și i se aruncă la gât.

Lorenzo simți o căldură neașteptată în piept, o bucurie simplă și curată pe care nu crezuse că o va mai trăi aici.

– Mă bucur să te văd, Maria.

– Era și timpul să te întorci acasă.

– Condu-i spre camerele lor să se refacă puțin, interveni Vincenzo, vizibil afectat de apropierea lor. Trebuie să fie obosiți. Apoi așezăm masa aici, în curte.

Lorenzo vru să spună ceva, dar înainte să apuce să răspundă, Michelle interveni.

– Dacă nu cerem prea mult, spuse ea, Iris are nevoie de îngrijiri medicale, este rănită.

Ochii lui Vincenzo rămaseseră fixați asupra ei. Tăcerea lui se prelungi doar o secundă în plus față de cât ar fi fost confortabil, dar în final încuviință scurt.

– Maria o să vă conducă.

Maria dădu din cap și se întoarse către Michelle și Iris.

– Haideți cu mine.

Lorenzo le urmări cu atenție în timp ce se îndepărtau, fără să-și permită să-și lase gândurile să rătăcească prea mult. Simți privirea lui Vincenzo ațintită asupra lui – aceeași privire rece și calculată care îi căuta slăbiciunile. Dar de data aceasta nu lăsă să se vadă nimic.

***

Curtea, care cu doar câteva ore în urmă fusese încordată și tăcută, fremăta acum de râsete și voci ridicate. Lorenzo stătea între Massimo și vărul său, Marco, cu un pahar în mână. Gemenii se relaxaseră și râdeau zgomotos la poveștile care începuseră să curgă. Păreau că își găsiseră locul – poate nu pe deplin, dar suficient cât să le permită să uite, măcar pentru o vreme, pericolul iminent al exilului.

– Bine, bine, dar dacă tot povestim, să nu uităm noaptea în care ăsta – Marco îl împunse pe Lorenzo cu un deget în umăr – a vrut să fie regele străzilor!

Lorenzo ridică o sprânceană, cu un zâmbet abia schițat în colțul gurii. Știa exact unde avea să ajungă vărul lui.

– Adevărul e că puțini se pot lăuda că au reușit să-și distrugă mașina și să scape cu viață, spuse Massimo sorbind dintr-un pahar.

Un murmur de amuzament străbătu grupul, iar Marco continuă, entuziasmat.

– Nu doar că a făcut praf mașina, dar și-a rupt și trei coaste.

– Mai rău a fost că Vincenzo ne-a pedepsit pe toți săptămâni întregi, spuse Massimo. Fără curse, fără ieșiri, fără nimic. Ca niște călugări nenorociți.

– Pe toți, mai puțin pe Lorenzo, completă Marco. Noroc cu coastele rupte.

Toată lumea izbucni în râs, chiar și cei care nu fuseseră acolo la vremea respectivă. Era genul de poveste pe care o auziseră deja de zeci de ori, dar pe care nu se săturaseră niciodată să o asculte.

Lorenzo dădu din cap exasperat.

– Voi chiar credeți că mie mi-a plăcut să stau 3 săptămâni imobilizat la pat?

– Măcar tu aveai un motiv! Noi ce vină aveam?

– Că ne-am născut idioți și l-am urmat în toate prostiile, replică Massimo, ridicând paharul.

Grupul se cutremură din nou de râsete, iar pentru câteva clipe totul părea așa cum fusese odată – doar povești, familie și legături care nu se puteau rupe niciodată cu adevărat.

Însă nu toți cădeau pradă acestei iluzii.

Diego privea scena fără să se lase prins în euforia momentului. Vedea fețele luminate de zâmbete, glumele care îndulceau trecutul, dar pentru el nu era nimic autentic aici. O amăgire frumos împachetată, un spectacol menit să-i facă să uite ceea ce urma să vină.

Deodată, îl zări pe Vincenzo venind pe aleea din curte. Spre surprinderea lui, grupul nu tăcu când îl văzu. Vocile continuau să se amestece, chipurile rămâneau senine, de parcă prezența lui nici măcar nu fusese remarcată. Dacă în locul lui ar fi fost Toni, liniștea s-ar fi așternut pe loc, fețele s-ar fi întunecat, iar fiecare gest ar fi devenit atent calculat. Dar Vincenzo trecea printre ei fără să impună tăcere. Marco, vărul lui Lorenzo, se ridică și-i oferi scaunul lui, față în față cu Lorenzo. Bărbatul se așeză și își sprijini un braț pe spătarul scaunului.

– Așa este. Lorenzo ne-a uimit întotdeauna cu ideile lui trăsnite. Iar voi doi... spuse Vincenzo privind spre Massimo și Marco, nu doar că nu le-ați putut ignora, dar le-ați și imitat fără să clipiți. Se opri pentru un moment, lăsându-și privirea să alunece peste chipurile lor curioase. Însă știți care este cea mai mare nebunie pe care a făcut-o?

Vincenzo lăsă tăcerea să apese pentru câteva secunde, suficient cât să crească tensiunea. Își împreună mâinile pe masă, bătând ușor cu degetele în lemnul lustruit, înainte de a continua:

– Mi-a cerut să o salvez pe soția lui Antonio Moretti, apoi a adus-o chiar aici, în casa mea, alături de consilierul personal al acestuia.

Privirea lui se întunecă, iar atmosfera din jur se schimbă brusc. Râsetele și vocile se estompară, ca și când

cineva ar fi întrerupt brusc un disc care se învârtea pe un pick-up.

Ochii lui Lorenzo rămaseră fermi, dar tensiunea din aer deveni sufocantă. Nimeni nu îndrăznea să intervină. Privirea lui se opri o fracțiune de secundă asupra lui Diego. Nu rosti niciun cuvânt, însă mesajul din ochii lui era limpede: *orice-ar fi, să nu acționeze.*

Vincenzo își trecu degetele peste marginea paharului, apoi ridică privirea spre Lorenzo, scrutându-l cu o răceală care putea îngheța până și sângele celor mai curajoși.

– Spune-mi, Lorenzo... cât de nebun trebuie să fii ca să faci asta?

Soarele apunea, iar curtea casei era îmbrăcată într-o lumină portocalie, caldă și înșelătoare. Și odată cu noaptea care se lăsa, se apropia și un verdict care nu mai putea fi evitat. Lorenzo știa că nu avea de ales. Viețile oamenilor lui depindeau de asta. Îi adusese aici și era responsabil pentru ei. Dacă voia să trăiască, dacă voia ca *ei* să trăiască, trebuia să găsească o soluție de a rămâne sub protecția familiei.

– Michelle este o victimă în toată această situație. Atât ea cât și Diego sunt sub protecția mea.

– Protecția ta? rosti el, iar vocea îi era periculos de joasă. Ai uitat? Tu nu mai ai parte de protecția familiei. Ai fost izgonit cu mulți ani în urmă.

Lorenzo nu clinti nici măcar o pleoapă. Își umezi buzele și cu o siguranță pe care nimeni nu i-o putea contesta răspunse:

– Poate că am fost izgonit, dar am rămas fidel familiei. Voi ați vrut să mă alungați, dar eu am continuat să vă

protejez. Pe voi, pe oamenii noștri. I-am ascuns, i-am ținut în siguranță ani la rând.

Se aplecă ușor în față și își sprijini coatele pe masă.

– Atâta timp cât eu mi-am păstrat loialitatea, dreptul meu în familie rămâne.

Vincenzo își îngustă privirea. Timp de câteva secunde, nimeni nu știa ce avea să urmeze. În aer plutea tensiunea unui verdict iminent.

– Și cine decide asta? *Tu?*

Lorenzo zâmbi ușor, dar nu era un zâmbet prietenos.

– Nu eu am făcut regulile. Sunt ale tale, tată. Un membru al familiei nu poate fi înlăturat decât prin trădare. Iar eu n-am trădat niciodată.

Un freamăt străbătu grupul de bărbați adunați în jur. Privirile se întretăiară, dar nimeni nu îndrăzni să intervină. Massimo rămase tăcut, însă ochii lui urmăreau scena cu o atenție ascuțită, ca și cum ar fi fost martorul unei mutări decisive într-un joc periculos.

Vincenzo se lăsă pe spate și își împreună degetele într-un gest calculat, în timp ce îl studia atent pe fiul său. Lorenzo nu mai era copilul de odinioară. În fața lui stătea acum un bărbat în toată puterea cuvântului, exact așa cum și-l imaginase, așa cum își dorise dintotdeauna să-l vadă. Puternic. Stăpân pe sine. Fără teamă. Și poate că nimeni altcineva nu ar fi recunoscut asta, dar Vincenzo știa adevărul: crezuse în Lorenzo mai mult decât crezuse vreodată în Massimo, fiul lui legitim. Întotdeauna fusese clar. În Massimo nu găsise niciodată acea forță, acea tărie de caracter care făcea un om să devină cu adevărat

de neînvins. Îl iubise, îi oferise tot ce avea nevoie, dar în adâncul sufletului său simțise mereu că Massimo nu era făcut să conducă. Îi lipsea instinctul, puterea brută care nu se învață, ci se naște odată cu tine. Dar în Lorenzo văzuse acea sclipire rară, acel amestec de voință și curaj care nu putea fi fabricat. Iar acum avea dovada că nu se înșelase. Lorenzo nu doar că supraviețuise în lumea lor, dar reușise să o înfrunte cu capul sus.

Lorenzo își ținu privirea fixă asupra tatălui său și pentru o clipă se gândi cât de ușor ar fi fost să plece. Dar unde? Oriunde s-ar fi ascuns, fără protecția lor el și oamenii lui erau deja morți. Iar dacă rămânea fără să revendice ceea ce încă era al lui prin tradiție, sfârșitul avea să vină la fel de sigur, doar că mai lent. Nu avea de ales. Nu era vorba doar despre el. Inspiră adânc, își înăbuși orice ezitare și vorbi suficient de tare încât să fie auzit de toți:

– Dacă asta vreți, plec acum și nu mă mai întorc niciodată. Dar dacă rămân, îmi veți oferi protecția de care am nevoie – mie și oamenilor mei.

Massimo, care până atunci rămăsese tăcut, își ridică privirea spre tatăl său și în acel moment înțelese. Nu era nevoie de cuvinte, de nicio aprobare rostită. O văzu în ochii lui Vincenzo – aceeași confirmare mută, același adevăr nespus, dar imposibil de negat. Lorenzo era cel pe care Vincenzo îl respecta cu adevărat. Cel pe care, în adâncul sufletului său, îl considerase mereu demn.

Un fior scurt îi străbătu pieptul, dar îl ascunse sub un zâmbet larg. Își trecu limba peste dinți, apoi își aruncă brațul pe spătarul scaunului cu un aer dezinvolt.

– Eu zic să rămâi, frățioare.

***

În noaptea aceasta, însă, ceva era diferit. Nu mai era vorba doar despre umbre care veneau şi plecau nevăzute. O neliniște latentă părea să plutească în aer.

Volumul 3 din seria

Umbra libertății

ISBN 978-606-48-1066-3
Vol. 3 ISBN 978-606-48-1324-4